

СТАРМАЛИ

ГОДИША VII.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

ПАЛАТА ОД 16 МИЛИЈОНА.

Тешите се, ој путници,
Које нужде на пут прате,
А путујућ' првом селу
По глибу се копрцате;

Тешите се, децо мала,
Која сте без школа,
Те без знања постајете
Ил слепац ил лола;

Тешите се, јадни болни,
Којим бол дотишта
Не имајућ' у болести
Људскога склоништа;

Тешите се гладни, које
Патња кињи многа,
Те с' морате селити из
Завичаја свога;

Тешите се безкућници
Пред комшијински врати,
Који кућу продадoste —
Да се порез плати; —

„Да с' тешимо! — али чиме?
Реци, тако т' вида.“
Са палатом за дијету
— Што ће да се зиди.

Хеј негда се простије
Стизало до мете!
И под ведрим небом се
Дрмале дијете.

Није с' много дрмало
На десно, на лево,
Ал се народ међ собом
Боље разумев'о.

Не сејаху с' размирице,
Где им места пије,

Већ сви сложено скакасмо
Против турске змије.

Али сад се презире
Равно пође Ракош,
Бес нас шиба кривом пољу,
Што се зове раскош.

Раскошити кошеве,
Око тог се мота,
И за то се довољно
Нађе „патријота“.

Ал доцне је опомена моја;
Да, — tempi passati;
На реду су опомене друге:
Сад ћути па плати!

Но већ кад нас прв подгриза
У језгри, у среди,
Нек је барем оном лепо,
Ко из даље гледи.

Кад већ нема у срцу нам
Среће, правде, мира,
Нек се барем туђем свету
С помпом импонира.

Нек се зиди даклем здрада
Злаћаних салона,
Нек се зиди, — шта су нама
Шеснајст милиона!“

Нек се зиди та палата,
За векове јака,
Нека допре (бар опаком)
Небу до облака;

Нека буде колосална
Архитектска фуга
И достојна величине
— Државног нам дуга. . . .

Покорњејши слуга.

У
Н
И
В
Е
Р
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

Шетња по Новом Саду.

CLXXIII.

Од како је г. Касапиновић почео по разним местима да гасира као Сара Бернхардова, и то „по савим новом програму“, од тога доба чисто је оживео наш народ у оним крајевима и види се по свему да он целу ствар сматра као неки позоришни комад, који има свога увода (конференција у Будапешти,) своју експозицију (или зар се наши „нотабилитети“ нису у Вел. Кикинди доста експонирали?) своју перипетију (т. ј. преобраћај из досадањих начела у друга нова начела,) своју катастрофу (у Уљми.) И тако сматрајући то наш народ као неки позоришни комад уверен је, да ће и тај, као и сви други позоришни комади имати и свога краја, те да ће се и глумци и публика разићи од куд су и дошли, и забравивши на представљану игру, латити се опет својих досадањих озбиљних послова, од којих живе и себи будућност граде.

Него збиља, овакве конференције имају и својих добрих страна, јер човек може много штошта да научи: Тако се профитира доста из географије, јер сад знамо из извештаја и позива бирачких да постоје места Кусић, Загајице, Гребенац, Вел. Кикинда, Кајтасово, Дупљаја и т. д.; исто тако смо профитирали и из педагогије, етике и галантомске науке, јер смо научили, да васпитани људи о другим суплементима својим говоре: „урличу као бесни зверови;“ „хентеши,“ „дечурлија“, „лажу“, „чурушке буџе“, и т. д.; из статистике смо научили, како се људство на најлакши начин умножава, т. ј. кад се гдегод скупе 80 људи, ваља написати, да их је било 2000, па ће онда и све пештанске новине то донети а потомство ће можда веровати; из више хигургије

ћемо такође нешто хаснити овом приливом, јер ћемо дознати, да кад који рањеник умре од својих позледа, да су те „позледе лаке врсте“ биле; исто тако нам ови братски зборови пружају и читав арсенал на посматрање: жандарски бајонети и хусарске сабље савим су публици на догледу биле, а неверне Томе су их и опипали те у додир дошли с њима; из реторике смо такође доста из Каменкових говора научили; из историје књижевности има такође важних података, а то је да Миша Димитријевић није књижевник, јер је писао у „Јавору“, „Илустрованим новинама“ „Матици“, „Орлу“, „Летопису“, подлистку старе Заставе и т. д. а напротив Миша Сабовљевић је прави књижевник, јер није ништа писао, а то су савим нови податци по новом програму (и новој логици); научили смо овом приливом нешто и из пчеларства, а то је, да су у нашој српској кошници они, који се старају да нам мед нашег народног уживања најчистији и најбољи буде, трутови, а пчеле су они, који нас боду жаоком хусарских бајонета и сабаља; из геометрије смо научили, да кад су две величине („Застава“ и „Турски народ“) трећој — „Ujvideku“ — по вољи, да су оне онда и између себе једнаке и т. д.

Дакле видимо из целог овог разговора, да је позоришни комад, што га наши „нотабилитети“ играју у Будапешти, Кикинди, Белој цркви, Уљми, Сакулама и т. д. од велике хасне публици нашој, и да ћемо моћи из целе те ствари много профитирати из свијетских наука почињући од Каменковог „Говора цвећа,“ па све до Антологије „Заставиних“ подлистчара.

Мени је веома чудновато, за што су наши „нотабилитети“ узели „Заставу“ за свој орган, кад су они, као рођени Панчевци, могли и требали узети панчева-

ПОДЛИСТАК

„Клин клином“

(Хумореска).

(Свршетак.)

Сврши се пазар. Кафеџија тури Кончићу у руке петицу, и зовну „банкера“ па му рече истиха показујући на Кибица:

„Пусти га нек добије до 30 фор. па онда окрени карту, али нека га наши обколе да немогне да се извуче.“

Кончић „наручи“ шљивовице, пијуцкали су по мало — а кад чаше учешћаше, онда их вешто — просинаху испод астала.

Кибиц је врло вешто играо предузету улогу представљајући се све пијанији. И после по сата, кобојаги услед наговора Кончићевог приближи се карташком столу, чинићи се изненађен, питао је како се то игра, и најзад „пробе“ ради мете шестац.

Кафеџији се очи засијаху од радости, нареди да се донесе још која чаша шљивовице

Кибиц је „добиао“. Кад је већ имао три форинта: он поче да меће форинтаче и кад је већ имао преко 25. фор. одвоји 20 и гурну у руку Кончићу па му добаци: „Метни у џеп. Чини се свему невешт“.

Кончић стрпа неприметно подтурне банке.

Кад је већ добио преко 30 фор. „банкар“ по упутству окрене карте и Кибиц почне да губи, — али у исто време представљао се још пијанији. И пошто није имао код себе од добити више од 5 фор. наравно да је брзо био чист.

Поче, ко бојаги да тражи новце, „незна гди их је турио“. Псује, грди — неможе даље да се карта и поврати се натраг.

„Банкару“ то изгледа чудновато и зове кафеџију. Настаје објашњавање.

Кончић „тумачи“ да „господар неможе више да игра јер нема новаца. Незна да ли их је гди затурио или изгубио. Доста на том да нема новаца. — а тако би радо играо даље“

Кафеџија, препреден лисац ћуташе и гледаше на обојицу, — али ови чинише као да ништа непримеђују. Кибиц је млатио рукама, говорио с брда с дола и непрестано претурао по појасу и џеповима, — али нигде ништа. Кончић је изгледао тако апатичан, као да га се цела та комендија ништа нетиче.

Кафеџија ману неколико пута главом, па се осмену:

„А дали би господар играо даље,“ — запита Кончића.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

чки „Наше горе лист“ већ и због тога, што овај лист није Тиси омражен као што је „Застава“ а друго и име тога листа боље одговара тенденцији новог програма: име листа тог исказује, да је наше — горе, т. ј. горе у Будапешти!

Чујем да је многим који још нису усвојили јединоспавајући програм Кикиндски, неправдо, што их „Застава“ назива, „дечурлијом“ и небирачима; но ја их могу уверити, да „Застава“ не сматра то за штогод рђаво, кад човек није бирач, као год што нам ј изјавила, да она ни речју „котерија“ неће ништа рђаво да каже; а да под „небирачима“ не разумева „Застава“ ништа неупутно и ружно, томе је најбољи доказ, што ни уредник „Заставе“, Тошица Бекић, није бирач, па опет за то може да учествује у бирачким зборовима, шта више на овима и перовођа да буде, па чак и у Мошорину пред ковачницом за Мишу Сабовљевића ревностно да кортешује!

Аб.

У Ш Т И П Ц И.

§ Јота Грујић се дао у бригу читајући „Заставу“: „Е па како ћу онда ја да пишем!“ вели он пун очајања.

□ У товаришском срезу беше до сад биран Громон Дезидериус за сабор; сад пак хоће неко по Кикиндском програму да се даде бирати. Да ли ће и то бити *riim desiderium*?

† Мошорин се неће само у Милетићевој биографији спомињати (он се тамо родио), него и у животопису Тоше Бекића (он је ономад тамо пред ковачницом кортешовао за владиног кандидата.)

„Наравно, — да има новаца,“ одговори овај лаконично.

Е па то је лака ствар. Господар има златан ланац и сат који доста вреде ја ћу му дати на зајам 30 фор. Ако добије да ће мали провизијон ако по несрећи изгуби остави ће ми обоје у залогу па кад сутра донесе новце, ја ћу му дати натраг — без икакве добити. Кажите му и гледајте да прими моју понуду,“ предложи кафеџија Кончићу.

Кибиц се, кобојаги, с отакне и падне. Кончић га прихвати, и посади га за астал.

Кафеџија је очекивао с нестрпљењем, да ли ће му „кшефт“ испасти за руком. Није шала, рачунао је сам ланац вреди бар 100 форинти.

Кончић запита Кибица.

„Чуо си шта вели па“ —

„Наравно да примаш,“ упаде му Кибиц у реч, реци му то,“

„Јеси ли ти луд?“ чуђаше се Кончић.

„Небрини се ти. Знаш ја шта радим. Реци му нек ми да 30 фор.“

Неморамо ваљда да понављамо да је Кибиц говорио с Кончићем само српски, а овај с кафеџијом немачки.

Кончић рече кафеџији да господар прима понуду, и

△ Сад ће дакле Кикиндске програмлије да држе збор у Ковиљу. Овамо онамо, па све ближе долазе манастиру и калуђерима!

□ Има их који су потписали и позив на конференцију у Жабаљ, ради г. Мандића, и позив у Ковиљу ради г. Сабовљевића, једни исти сазивачи! Тим а је дакле људма мало један владин посланик, него хоће уједанпут два!

○ Нека нам не замере београдска г. г. министри, што смо на њих мало заборавили; имамо доста паучине и у својој кући!

+ Дакле је доиста заказан избор новог патријара, али не због IV. тачке Кикиндског програма, него избор — цариградског патријара.

□ Како то да „Застава“ не доноси извештај са жабаљског збора, а овамо је донела позив на исти збор? Ћутање „Заставино“ увек нешто говори.

§ Нови „нотабилитети“ намеравају сад после белоцркванског и уљманског збора да урежу у српски грб уместо досадашњег овај натпис: Само солга Србина спасава.“

□ Ове године се у Н. Саду не поливају улице, као лане, — ал' наравно није ни нужно, доста смо поливени ове године са 40% општинског приреза (до сад је било 25%)!

☉ Ја верујем да наши „нотабилитети“ имају поштену намеру, да не раде из себичности, али нека и

кафеџија одма извади новчаницу и изброји му 30 фор. пола у петицама а пола у „ајнцерима.“

Кибиц ко бојаги избројава, па „нехотице“ гурну лактом и проспе их испод астала. Кончић се сагне да покупи, а у тим се сагне и Кибиц скупи банке одвоји у скупљању 25 форинти и подтури Кончићу шанувши му: „Стрпај то у џеп“, па се онда дигне држећи у десној руци згужване заостале „ајнцере“ и гурне их за појас. И испразнивши јш једну чашицу шљивовице, приступи столу Кончић је стојао покрај њега.

Кафеџија, да би био сигуран своје пљачке стаде уз њи и даде „банкеру“ знак да за неколико окретања „попушта“.

Кибиц је бацао форинтаче и наравно, као у почетку добијао.

И тако се кобојаги, задубио у игру, да није обраћао пажњу на околину.

Кафеџији су сијале очи од радости, и науми да се немиче с места, док се „све несврши“.

Измакните се мало“, рече Кончићу.

„Зашто?“

„Сад би сте могли и отићи, ја ћу стајати код господара,“ рече кафеџија.

„Мени је добро и овде“, одговори Кончић хладнокрвно

они мени допусте, да и поште ни људи могу бити на кривом путу.

□ „Турски Народ“ завиди „Застави“ на најновијем „крафтауздруку“, што га према својим начелним противницима употребљује: „урличу као беси и зверо, виа“ (бр. 74. „Заставе“, у лајтартиклу; но, то је баш лајтартикл!)

+ „Наше горе лист“ (бр. 20.) вели на крају листа: „Наш лист има приличан број штованих претплатника (!)“. — А на што ту тај знак питања? Зар уредништво сумња да су ти претплатници „штовани“?

Аб.

Ђира. Колумб је пронашао Америку.

Спира. Знам.

Ђира. Ват је измислио парну машину.

Спира. Знам.

Ђира. Гутенберг је изумео штампану. — Бел је измислио телефон. — Стефенсон . . .

Спира. Па добро, добро, нека је.

Ђира. Шварц је измислио барут.

Спира. Та знам човече божи, знам.

Ђира. А знаш ли ко је измислио „вергл“?

Спира. Ко?

Ђира. „Застава.“

Спира. Па и то је лепо; само не би требало да га нама подмеће.

Ђира. Господина Александра Стојачковића —

Спира. Част му и поштење!

Ђира. Гилт; — али не упадај ми у реч. Господина Александра Стојачковића истакла је нова народна странка за свога кандидата у Вршцу.

Спира. Ваљда је према зактеву кикиндскога програма дао у име Тисине странке највише гаранције, да ће ова српске зактеве помагати.

Ђира. То г. Стојачковић није дао, а није ни могао дати.

Спира. Е па како то онда теби изгледа?

Ђира. Мени то онда тако изгледа, као да кикиндски програм није ни створен за то, да га се његови родитељи строго придржавају. већ, боже прости, као да је створен само за то, да се има чиме бечкеречки програм избоксирати.

Ђира. А знаш ли ти да су неки људи у Шајкашском батаљону примили кикиндски програм?

Спира. Знам.

Ђира. А та су браћа ипак за то г. Мандића за свога кандидата истакла —

Спира. Како велиш: истакла? Е па што је из стакла, то се може лако разбити.

П у с л и ц е.

И најнепристраснији људи опажају, да су вође кикиндскога програма према маџ. влади преко мере умерени. (Хо за бога, та не може се то удесити баш на длаку; у колико су умеренији према влади, у толико су неумеренији према својој доскорашњој браћи, — па то се тако лепо изравна и накнади.)

„Ево вам још два форинта, па идите. Зар вам није доста?“ рече кафеџија мало љутито, гурајући му два форинта.

„Узми, само па петљај одма из кафане. Пресвучи се код куће, па ме чекај код краљице, сад ћу ја доћи“, — добади му Кибиц.

Кончић хтеде нешто да примети, али Кибиц ману руком да ћути и нека иде.

И он оде са — 52 форинта у џепу.

Кибиц се даље картао и пошто је добио неколико форинти, — окрену се карта и он за тренут ока изгуби све — што је био код себе задржао.

Изгледао је да је трештен пијан. Поче да тражи новаца наравно, што није више имао није могао да нађе.

Поче да ларма — нико га не разуме Он, ко бојаги да би ма с једном речју обележио шта хоће да каже виче „stehlen“, „Geld stehlen“, лопови једни украли ми новце „ја ћу да зовем полицију“, „stehlen“.

Спотикао се, гурао ту једнога, ту другога, поче да млата рукама вичући Polizei, Polizei!

Настаде забуна, поћипаше од стола. Кафеџија види да овај нема новаца, па га ухвати за раме вукући га к себи: „Новце овамо, Kerl што сам ти узајмио, Не ћеш да ми умакнеш, овамо тај ланац и сат.“

Кибиц се бранио рукама и ногама надавши ужасну ларму, али је пустио ко бојаги у тој гужви да му кафеџија скине ланац и сат.

Кад је кафеџија добио ланац и сат, а он викну: избаците га на поље.“ Около зачучаше неколицина: на поље с њим“, и док би човек лупио длан о длан наш Кибиц био је на улици.

Он се није ни бранио, — пустио је да га носе, и кад су га гурнули на поље, он се кобојаги, пијан још стрпошта и паде.

Са смејом се затворише врата од кафане, — и он, видећи да је сам, скочи, — па нагне колико је брже могао право у „Енглеску краљицу.“

Онако ко што је био обучен у србијанско одело, груне у кафану, смејући се још с врата.

Келнери се згледаше, а Кончић и Шебек скоче изненађени: „Ево га!“

„Јест, ево ме с мисли и с персоном. Сад хајдемо у редут, — ја ћу овако ко што сам. Дај те новце,“ — рече пруживши руку Кончићу.

Овај извади новце, — Шебек гледаше зачуђено: „Шта то све значи,“

По логици „Заставиној“ само су оно родољуби, који иду по новој стази, — а по стази старој ићи то је: а по стази ја.

Не брините се српски учитељи. Има ко се за вас брине. Ево „Застава“ једног учитеља српског већ препоручује пажњи жупановој. А њена препорука сад много вреди.

Многи су се осетили куражни па су зато на нас повикали виџом. Али ништа за то, кад виде да су се затрчали онда ће тако исто поникнути Ниџом (Максимовићем).

Као што је сва прилика у Шајкашкој, мутњача ће ове године бити много мутнија него пре три године. Али искуство нас учи да се Шајкаш Лала не боји мутне воде, догод му је бистра свест.

У Америци је неко направио кућу од старих и бачених шешира. Код нас нема толико старих шешира, али можда ће коме испасти за руком да себи направи кућу од старих и бачених — начела.

Из Вршца јављају неповољне вести о стању здравља тамошњег владике, уједно нас уверавају да се што је год потребно у таким приликама, да се све радило, ради се и Радић — е се.

„То значи брајко клин клином. Ја сам те достојно осветио. Ево видиш“, па почне да броји: равно 57 фовривти.

„Ја то не разумем“.

„Ја сад све разумем,“ — само не разумем одкуд ти онај златан ланац — па погледавши на њега и видећи га без ланца, пљесну рукама:

„Наопако, да ти га нису узели.“

Кибич прсну у смеј.

„Небрини се амице није никаква штета. Сат и онако није вредио више од три четири форинта. — па нека га ђаво носи. А ланац — амице — за ланац сам платио свега сто крајцара ауст. вр. А и вредио је, био је од чиста — талми злата.“

Сви пренуше у смеј.

„Е јеси штранга и то неоплетена,“ смејаше се из гласа Шебек, — „живио амице, ти знаш да тераш клин клином“.

Разуме се да је било после овога весело на маскен балу, — а што је главно: да је наш Шебек наишао на „ону из вачке улице“.

Но о томе, — с вашим дозвољењем, — причаћу вам други пут.

Трнко.

Бука. Јеси л' читао о тучи у Јасберину?

Шука. Ево баш има о њој и у „Застави“

Бука. Па шта вели „Застава“?

Шука. Вели: „Ми ћемо се на овај изгред у идућем броју мало подробније обазрети“ (бр. 76.)

Бука. Но боље би било да се она на уљмански изгред „мало подробније“ обазре.

Бука. А шта је онај „нотабилитет“ радио у Мошорину?

Шука. Ваљда је ишао да види како изгледа Мутњача, да ли је сад већа, дубља и мутнија него пре три године, те даље сад сигурније задржати навалу народних бирача него онда, кад се дала прегазити.

Аб.

И В Е Р Ј Е.

Г. Касапиновић препоручујући Кикиндски програм у својим говорима сваки час употребљује речи: „мој поштовани пријатељ Мих. Полит“, а овамо ради у уздинском срезу против Полата; уз то још наш уважени г. Полит неће ни да зна за Кикиндски програм.

Па од куд онда кортешовати с његовим именом за Кикиндски програм, па и у самом срезу Политовом радећи против њега употребљати мајсторску фигуру: „Мој поштовани пријатељ Мих. Полит“.

Но на ово је лако наћи одговора:

Кад би г. Касапиновић у својим говорима понављао речи: мој поштовани пријатељ по Болгарић — онда би сила његове беседе изгубила своју снагу и наговарајућу моћ, с тога је он оно прво нашао за пробитачније, а знамо да је и у Вел. Кикинди, одмах у уводу речено, да се то ради у договору с дром Политом, при свем том, што је Полит изјавио, да он неће да зна за тај њихов дерни програм!

Било је то пре 20 и више година.

Дође Шајкаш лала у Варадин (тако они зову Нови Сад) да пазари.

Уђе у неки дућан и пита трговца: Имате ли ви играча, казала ми моја кћи да јој купим.

Трговац се чудило, да се и играчи могу за новце добити.

Но ту се десила и госпа његова у дућану, која је знала шта су то „играчи“, те ће рећи мужу свом:

— То је онај гајтан и оне квасле, што девојке наше вежу око појаса кад играју коло.

— Јесу л' то квасле? запита онда трговац муштерију.

— Не знам ја кваси л' се то или не кваси, само се мој џеп суши! одговори наш Лала.

У 64. броју „Заставе“ има позив на бирачку конференцију у Жабљу.

А у 74. броју има други позив, где се бирачи зову на збор у Ковиљу, и у томе се позиву вели, да жабаљски збор не гилгује ништа, и да они тамо учинени закључци нису прави израз народа.

Та добро, добро, ал у Жабљу је примљен на збору и Кикиндски програм, па зар ни то није прави израз народа?!

Шта сте се заплели као пиле у кучине!

Ономад дође овамо у Нови Сад један честити Госпођинчанин и у разговору с једним овдашњим грађанином запита га овај:

— А кога мислите бирати за посланика?

— Па народног! одговори Лала.

— А јеси л' био у Жабљу на збору? Тамо хоће владиног.

— Та био сам; што неби отиш'о кад зову али ми знамо куд кој и припада!

Године 1869., кад се патријар Маширевић онако заузео био да буде „природни председник сабора карловачког, те кад се она дуготрајна и жестока борба око тога заподела и никако јој краја угледати, онда је др. Ника Максимовић позвао патријара, да рекне: „Ево мене, а ево вам мира!“ т. ј. да одустане од свог захтева да патријар мора баш бити председник сабора.

Сад, како се ова немила и жестока борба око Кикиндског програма, што га је г. Ника створио, отворила, ја би чисто умолио г. Нику да он сам рекне: „Ево мене, а ево вам мира!“ те да одустане од тог „неприродног“ свог програма.

Можда би се снага наша и на кориснију какву борбу и цељ могла употребити него ли на вађење мађарских кестења из ватре и млађење Тисине сламе на мађарском гувну, са кога се храна и онако не односи у наше амбарове.

Аб.

Из логора крештајемих у логор крештајуштих.

Јесте ли приметили да људи од кикиндског програма нас, који смо остали на старом земљишту, и то не само себе ради, већ и њих ради: т. ј. да имају где ваћи парче сува одупришта, кад се (као што је сад изглед) са покуњеним носом врате са морскога пута, на коме траже необећану земљу, — — — — — јесте ли приметили да та браћа нама одричу старо име, те нас називају час: пасивистама, час апстиненцијашима, час социјалистама и т. д. — То сте морали приметити.

Из тога се види, да они још ни сами не знају како би нас крстили.

У томе недоумљенију њиховом треба им помоћи.

Било је време кад су се многи православни Срби по гвозденој нужди и невољи, (или по тврдоћи туђој а мекоти својој) — унијатили. И ти су онда рекли, да смо ми негација: јер нећемо уз њих, те су нас назвали „греконеунијатима“, — (што се и званично врло радо примило:)

Заклињући се (као што је сад мода) да тиме не мишљах никога сумњичити, ни увредљиву присподобу чинити, пружам вам саму аналогију и предлажем новој партији, да нас, кад нам већ не остављају старо име наше; „српска народна странка“, да нас приликом грдња својих називају од сада: „Некикиндџанима“.

Ми ћемо тај назив слушати са истом мирноћом, којом су наши дедови слушали назив: *Görög nem egyesült*, — а сами ћемо се називати својим старим именом: „српска народна странка“, — т. ј. ако нам допусте.

Б. Ст.

Проба пера.

XXV. //

Страх.

Страх је болест гадна, дуга,

Траје целог века,

Болест срамна; њојзи има

Само једног лека.

А какав је лек од страха?

Ајде погоди!

Који год се боји смрти —

Нек се не роди:

XXVI. //

Лаж.

Да је плитко дно у лажи,

То већ свако зна.

Ја би о њој друкче рек'о;

Да и нема дна;

Јер коме се год у њојзи

Купат' допадне,

Данас, сутра, прекосутра

У њој пропадне.

XXVII. //

Братинство (Bruderschaft)

Братинство је света реч, —

Душе у склад спрема;

Али многи о њојзи

Баш ни појма нема.

Ил ако је појима,

То је ко од беде:

Мисли да је братинство

Нешто, што се једе.

Ал искуство вели нам:

„Није, није, није,

Братинство се не једе,

Братинство се — пије.“

Клерикални лекар.

Неки болесник, коме се не може пребацити да је клерикалац, оде лекару и потужи му се на некакву невољу. Лекар му напише рецепт и он оде. На путу узео рецепт да прочита, а кад тамо а оно стоји овако:

Rp
Radic. Angelic.

И т. д.

Наш болесник читаше то „Радић, Ангелић“ па се онда расрди и врати лекару:

— Господине, шта ви са мном правите комендију. Зар Радић и Анђелић да лече моју болест; ако не могу другчије оздравити, не треба ми ни овако!

Бади му рецепт натраг и оде од куд је и дошао.

(Лекар је добро мислио, он је скраћено написао Recipe: Radicis Angelicae и т. д., а то је корен radix од биља, које се зове Angelica или Archangelica.

C.

Епиграма.

Исином доктору.
(М. Витковић.)

Данас умре Иса;
Па још и то знам:
Убио се сам.
Ој докторе јао,
Да ли те је жао
Што је Иса и без тебе
Умрети могао.

Госпођица Теда
(Лесинг.)

Вештица се плаши — веле —
Госпођица Теда;
Па ипак се она за то
Сваки дан огледа.

Фема.
(Лесинг.)

Баш никада не видесмо
Да се смеје Фема,
Волели би знати: зашто?
Јербо зуба нема.

Зија.

Паја и Гаја.

П. Ди је сад бога ти овај богослов Спира?
Г. Запопио се, е тај ти је сретан.
П. Како?
Г. Добио је таку штацију, да му је бирцуз одма преко пута.
П. Па каква је то срећа?
Г. Е, то њему више вреди него парохија прве класе.

Врло опширан.

Беше на неком заводу неки професор (историк,) који се слабо бринуо за напредак својих ученика. Целе године, кроз свих разреда пропушташе он своје ђаке. Кад је дошла матура, побојао се, да му не ће ђаци ништа знати због тога им рече из чега ће сваки да се спреми и на матури да говори. Дошла је и матура. Председник слуша како ђаци добро историју одговарају, а професор пажљиво задаје питање (гледајући у нотиц, јер је у њ' побележио, што има који ђак да говори.) Кад у једаред професор се збуни, па место да пита ђака једног о „Периклу,“ (које му је дато да научи,) запита га он о „Карлу Великome,“ које овај ни укресати није знао. Вак се у свему чинише невест, па поуздано поче о „Периклу“ говорити. Говори и говори, а сви га слушају. Председнику се већ досади чекајући да чује што о „Карлу Великome,“ те рече: „Ала молим вас, изволите нам што о „Карлу Великome“ рећи. Вак тера само своје. На то се професор досети невољи, те прихвати: „Молим, господине председниче, ово нам је врло добар ђак, који увек хоће опширно да говори и да све у неку историчну свезу доведе. Молим само стрпљења!“ — „Тако? — онда нек је доста.“ Одговори председник.

Бубро.

Ода кључу од подрума.

Чувару врли земаљског блага,
У коме лежи небесна снага —
За благом сваки маша се радо,
Велико мало, старо и младо,
Али без тебе о слатка дико,
До њега доћи не може нико,
Па зато сваки тебека тражи,
Да своје јаде мало ублажи,
и грло оснажи.

Та шта је кључић од златног сата,
Кључ дворских, школских и других врата
Кључ какве касе или капије,
Све то спрам тебе баш ништа није,
Најпосле шта су и они кључи,
С којима горе Петар се мучи,
И сви остали колеко их има,
Ни један теби раван међ' њима,
ти стојиш над свима.

Школа ми пружа сам доктринизам,
С амвона чујем што знадем и сам
Клопим се суда ко крста ђаво,
Ту нема правде све је неправдо,
А кеса може и празна бити
У рају с' неће јести ни пити,
Ал у твом рају просветна ј' луча, —
За празан подрум не треба кључа
Од гвожђа ни туча.

Ти храниш љубав, слогу, певање,
Истину, храброст, слободу, знање, —
Знање је сила од сунца јача,
Његове зраке оштрије мача,
Неправду гази а право брани,
Слабијем стоји право на страни,
Силници могу правду обићи,
Ал ће их клетва народна стићи,
па ће их оштрији.

Пију јунаци и учењаци,
Професор пије, пију и ђаци,
Сви мудри пију само не луде,
И пиће с' увек док вина буде,
И ти ћеш, кључу, живит' до века,
Ти дајеш срцу бланом лека,
Код тебе нема никакве моде,
Сталан си роде ко ступ слободе,
па ето ти оде.

Гиган.

Телеграми.

Из Мошорина. — Овде је један одличан гост свечано дочекан; одличан је по томе што је одавде безобзирце одлично. Ближа извешћа даје уредник „Заставе“.

Из Каћа. — Наше село опет страдало од поплаве; овај пар није нас потопила вода, него листови „Заставе“ који су немилице нагннули, још мало па се од њих ни тороњ сеоски неће видети.

доноси у своје деветом броју за 1884. овај садржај: 1. Пет лавова на једну жирафу. (са сликом). 2. Свирач — бајка. — (са сликом.) 3. Из федрових басана, с латинског (песма од Радана.) 4. Јутром, (песма са сликом), од Чика Ђуре. 5. Из књиге природе (За старију децу). 6. Косе куле у Болоњи (са сликом). 7. Писма своје другу, о обичајима у Пећи и њеној нахији (округу), од Ник. С. Савића. 8. Даштања 9. Решење даштања. 10. Чика Јовина пошта. 11. Новије књиге и листови.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien IX. Porcellangasse Nr. 56. — „Невен“ чика Јовин лист излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. за Србију и Црну гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шаље се на адресу: Штампарије А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.

Прво ц. кр. прив. Дунавско паробродско друштво.

РЕД ШЛОВАЊЕ.

Пошт. лађа
од 1. априла

1884. до
даље наредбе.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ и станице НА ТИСИ: Средом и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: Средом, петком и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЦАРИГРАД преко РУШ-ЧУКА-ВАРНЕ: Недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у БУДИМПЕШТУ: Сваки дан у 10^{3/4} сах. пре подне.

Н. Сад. 30 марта 1884.

Агенција.

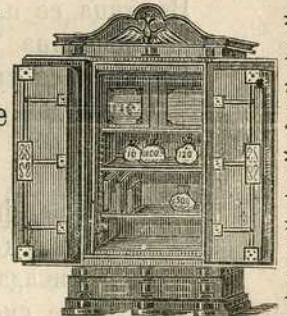
ОГЛАСИ.

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

11—33